

Sygn. akt II Cz 765/13

POSTANOWIENIE

Dnia 02 października 2013r.

Sąd Okręgowy w(...)Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Dorota Gamrat - Kubeczak (spr.)

SSO Marzenna Ernest

SSO Zbigniew Ciechanowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 02 października 2013r. w S.

sprawy z powództwa M. D. (1)

przeciwko L. G.

o eksmisję

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego (...) z dnia 12 listopada 2012 r. Sygn. akt I C 1552/12

zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że je uchyla.

Sygn. akt II Cz 765/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 12 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy (...) zwolnił powódki M. D. (1) od kosztów sądowych w całości (pkt I) i odrzucił pozew (pkt II).

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka wniosła w dniu 05.09.2012 roku ponowny pozew przeciwko Ł. G.. Pismem z dnia 26.10.2012 roku powódka doprecyzowała, że wnosi o „eksmisję” pozwanego z lokalu przy ul (...) w S.. Jako uzasadnienie pozwu podała, iż od sześciu lat pozwany nie opłaca rachunków za lokal oraz okoliczność, iż była bita przez konkubenta i w domu były awantury.

W dniu 09.06.2009 roku Sąd Rejonowy (...) wydał wyrok w sprawie z powództwa M. D. (2) przeciwko L. G. i Ł. F. o wydanie lokalu o sygn. akt I C 1053/09. Powództwo zostało oddalone. Orzeczenie nie zostało skutecznie zaskarżone i aktualnie jest prawomocne. W pozwie złożonym w tej sprawie powódka wywodziła swoje roszczenie z tych samych okoliczności, które następnie podawała w aktualnie wywodzonym powództwie, a mianowicie wskazywała, że w 2006 roku opuściła lokal położony w S. przy ul. (...), ponieważ pozwany nadużywał alkoholu i nie uiszczał opłat za lokal.

Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Zaznaczył, że powagę rzeczy osądzonej mają zarówno wyroki uwzględniające, jak i oddalające powództwo, z tym że zwłaszcza w przypadku orzeczeń o treści negatywnej wystąpić może instytucja znana jako causa superveniens, która dotyczy wygaśnięcia powagi rzeczy osądzonej wskutek zmiany okoliczności faktycznych stanowiących podstawę wyrokowania. Powódka pomimo zobowiązania z dnia 26.06.2012 roku, doręczonego jej w dniu 17.07.2012 roku, nie wskazała żadnych okoliczności, które uległyby zmianie od daty wydania poprzedniego wyroku. W związku z tym Sąd Rejonowy uznał, iż w sprawie znajduje zastosowanie norma określona w art. 366 k.p.c., zgodnie z którym wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko

między tymi samymi stronami. Przepis ten wskazuje, że granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej obejmują nie to, co stanowiło granice powództwa, ale to, co stanowiło przedmiot i podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w chwili wyrokowania. Powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) zaliczana jest do tzw. negatywnych przesłanek procesowych i oznacza niedopuszczalność prowadzenia drugiego procesu co do tego samego roszczenia (ne bis in idem), o którym orzeczono prawomocnie, pod rygorem nieważności postępowania (art. 379 pkt 3 k.p.c.).

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiodła powódka M. D. (1). W uzupełnieniu swojego odwołania wskazała, iż nie zgadza się z odrzuceniem pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się o tyle uzasadnione, iż doprowadziło do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Na wstępie wskazać należy, iż odrzucenie pozwu jest decyzją Sądu odmawiającą merytorycznego rozpatrywania sprawy z przyczyn procesowych. Decyzja taka staje się obligatoryjna w każdym przypadku, w którym od samego początku istnieje brak określonych dodatnich przesłanek procesowych, bądź też zachodzą ujemne przesłanki procesowe, określone w art. 199 kpc, art. 1099 kpc i art. 1124 § 3 kpc. Jedną z przyczyn odrzucenia pozwu wskazanych przez powyższe przepisy jest powaga rzeczy osądzonej. Stosownie bowiem do dyspozycji art. 199 § 1 pkt 2 kpc, sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona.

Powaga rzeczy osądzonej zachodzi zatem w wypadkach, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami. Przy czym do uznania, że sprawa została prawomocnie osądzona, koniecznym jest stwierdzenie, że w obydwu sprawach chodzi o to samo roszczenie, strony obydwu procesów są identyczne oraz, że utrzymywane się te same okoliczności, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia w pierwszej sprawie. Podnieść przy tym należy, że tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 kpc zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu.

Po dokładnej analizie akt postępowania Sąd Okręgowy nie podzielił jednak stanowiska Sądu I instancji wyrażonego w zaskarżonym orzeczeniu, iż w rozpatrywanym przypadku mamy do czynienia z ujemną przesłanką procesową, a mianowicie z powagą rzeczy osądzonej (art. 199 § 1 pkt 2 kpc). Niewątpliwie postępowanie w sprawie o sygn. akt I C 1053/09 toczyło się między tymi samymi stronami i miało za przedmiot to samo żądanie, jednakże w ocenie Sądu II instancji nie było oparte na tych samych okolicznościach faktycznych. Podkreślić bowiem należy położony w pozwie w niniejszej sprawie akcent na upływ czasu, fakt dalszego zamieszkiwania pozwanego w lokalu powódki i nieuiszczenia opłat na ten lokal. Powódka wyraźnie wskazuje, że pozwany "nadal zamieszkuje sam w moim mieszkaniu", "od sześciu lat nie płaci za mieszkanie". W tej sytuacji nie można stwierdzić, że aktualny stan faktyczny został osądzony w sprawie I C 1053/09. Obecnie powódka żąda ochrony w związku z dalej trwającym zamieszkiwaniem pozwanego oraz uporczywym nieopłacaniem rachunków powodującym jej dalsze zadłużenie. W tej sytuacji nie sposób odmówić powódce prawa do poddania jej sprawy pod osąd z powołaniem na wyrok wydany w 2009r. nie uwzględniający powyższych okoliczności.

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał zaskarżone orzeczenie za nieprawidłowe i na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)